

ДЕНИ ПЛЕКТЕЙ НЕ ПО НАШАТА СПЕЦИАЛНОСТ

Превод от английски: Елена Иванова, —

chitanka.info

Патрулният кораб „Слънчев океан“ беше само на милиард мили извън орбитата на Плутон, когато в каютата на капитана прозвуча сигнал за повикване. Капитанът мигновено се събуди и напипа в тъмнината бутона на видеофона върху нощното си шкафче.

— Капитанът слуша. Добро утро.

— Докладва щурманът, сър. Съобщавам показанията на радара.

— Какви са?

— Огромно тяло, сър. Препятствие по курса, на около сто хиляди мили. Сега вече четиридесет хиляди. Тялото е с голяма плътност, сър.

Капитанът отново прокара ръка по шкафчето, присви очи от ярката светлина и скочи от леглото.

— Продължавайте следенето. Обличам се и идвам.

Не минаха пет минути и той вече стоеше до щурмана и разглеждаше върху екрана на локатора неясното петънце светлина, заобиколено от собствения си свят, наподобяващ малки звездички и смътно просветващи облачета газ.

— Нещо голямо и плътно — отбеляза щурманът.

— Много голямо и много плътно — с най-спокоен тон го поправи капитанът.

— Уник казва, че до него има вече само двайсет хиляди мили, капитане — доложи програмистът, който седеше пред компютъра.

Както всички други патрулни кораби, „Слънчев океан“ беше снабден с електронноизчислителна машина последен модел — Универсален свръхикономичен малогабаритен компютър. Екипажът любовно го наричаше Уник и неизменната фраза „Уник знае“ трайно беше влязла в употреба.

— Заповядайте на Уник да намали скоростта на три четвърти и да се подготви за пълно спиране — разпореди капитанът, без да се откъсва от радара.

— Слушам, сър — отговори програмистът.

Корабът потрепери от рязкото спиране. Капитанът се хвана за перилата, които ограждаха радарната инсталация, после с усилие направи четири крачки, отделящи го от програмиста.

— Уник го изследва, сър — каза програмистът. — Засега нищо не е известно.

Изминаха две дълги минути и на таблото на компютъра проблясна зелено пламъче.

— Ето данните, капитане. Уник казва: състав — сплав, сплав, капитане! Не е открит действащ източник на енергия... Нещо не по нашата специалност, сър!

— Заповядайте на Уник да се омиа! Пълен ход, обща тревога!

Капитанът се хвана за перилата, корабът отново се разтресе.

Изпробваха всички начини и средства, опитвайки се да се свържат с чуждия кораб от разстояние. Никакъв отговор, ни най-малък признак, че техните призови са доловени. Дори осветителните атомни ракети не предизвикаха отговор. Непрекъснатите наблюдения на Уник също нямаха резултат. „Не са открити никакви сигнали — неизменно съобщаваше той. — Курс без промяна. Общо състояние без изменения.“

Капитанът с десетина доброволци се качи в космоскафа и малкото корабче, описвайки дълга крива, започна да се приближава към чужденеца. „Ако с нас или дори със «Слънчевия океан» се случи нещо — разсъждаваше капитанът, — какво пък, във всеки случай всички показания на Уник ще бъдат предадени в базата. Имаме и телепредаватели. Всичко, което разберем, ще стане известно и там“.

Те отново се опитаха да се свържат с чужденеца, обхождайки го по малка крива, но безуспешно. И тогава ракетата плътно се приближи до огромния чужд кораб. Пилотът беше на щурвала, а капитанът и всички останали сложиха скафандрите и излязоха.

Дълго чукаха по мълчаливия корпус на кораба; най-накрая капитанът реши, че трябва да влязат вътре и без угризение на съвестта да използват бомба.

— Поне ще забележат присъствието ни — поясни той.

— На всичко отгоре ще отворим тая кутийка не където трябва — каза някой от екипажа.

— Е, може да не попаднем в дамската тоалетна — пошегува се друг отзад.

— Скафандрите да не се свалят в никакъв случай — разпореди капитанът. — Дръжте се по-близо един до друг, телепредавателите — на максимален обзор!

И той потъна в отвора, направен в обшивката на мълчаливия кораб. Останалите побързаха след него; последният прощално махна с

ръка на плаващия недалече космоскаф.

Чуждият кораб действително беше огромен и всички каюти отговаряха на размерите му. Хората бродиха по него няколко часа, без да се задържат някъде дори за минута, докато най-сетне го обходиха целия. Стигнаха отново до отвора, през който проникнаха вътре, и картографът (през цялото време скицираше и водеше бележки) доложи за това на командира. Тогава спряха и започнаха да се съвещават.

— Каютите са същински хангари, тук няма къде да се скриеш — каза някой. — Може би те самите са съвсем малки.

— Е, трябва да има някакво съответствие — възрази капитанът, хвърляйки бърз поглед наоколо. — Едва ли с това чудовище могат да летят същества, по-малки от нас. Съдейки по всичко, на борда не е имало жива душа. Подозирам, че екипажът много отдавна е напуснал кораба.

И той им заповяда да се насочат към оная част, където, както уверяваше картографът, се намираше жизненият център на кораба. Във всеки случай тя беше по-голяма от другите и капитанът смяташе, че трябва да се проучи подробно.

Старателно започнаха да оглеждат всяко ъгълче и всеки детайл. При капитана дойде един от екипажа.

— Мисля, сър, че на борда никога не е имало някой — каза той. — Може би е само огромна станция-робот.

Само след минута обаче тази хипотеза рухна, защото изведнъж няколко души се натъкнаха на големи листа от някакъв материал като пластмаса. Оказа се, че хиляди такива листа са сложени в чекмеджетата на стената, наподобяваща огромна картотека. Много бързо разпознаха, че листата са удивително подробни маршрути... или по-скоро карти на цели слънчеви системи и отделни звезди и планети — големи и малки.

— Погледнете, това според мен е нашата Слънчева система — каза капитанът. — А ето и нашата Земя!

Хората с изумление разглеждаха тънките листа, поднасяха телекамерите по-близо до сложната мрежа от знаци и бележки, за да предадат всички подробности на своя кораб.

— Нека Уник разгледа всичко както трябва — каза капитанът. — Може той да се ориентира в надписите.

— Сигурно тук е била пилотската кабина — предположи някой и всички се съгласиха с него.

— Да-а, не лошо са се ориентирали в пространството — заключи капитанът, готвейки се за обратен път.

Капитанът е отново в каютата си, в носовата част на „Слънчевия океан“, седи на края на леглото (предпочиташе да го нарича по морски „койка“) и подробно описва в дневника (във вахтения дневник, както предпочиташе да се изразява) удивителните събития от последните часове. Спря се, обмисляйки някаква особено цветиста фраза, но внезапно чу повиквателния сигнал и протегна ръка към видеофона.

— Капитанът слуша. Какво ново?

— Докладвам данните от компютъра, сър.

— Е, успя ли нашият Уник да разшифрова надписите на картите?

— Засега само предварителните резултати, сър. Уник казва, че това не са карти, капитане...

— ?!

— А работни чертежи!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.